

Pochlovický zvonek

Zpravodaj nejen pro klienty Sociálních služeb v
Kynšperku nad Ohří

Léto 2016

**Sociální služby, příspěvková organizace poskytují své služby za
finanční podpory Karlovarského kraje.**

Slovo ředitele

....a máme tu zase zpravodaj. Myslím, že se tento formát osvědčil a obsahově je taky moc hezký. Chcete-li kdokoliv do zpravodaje přispět čímkoliv, co stojí za to, aby se dozvěděli i ostatní, rádi do dalšího čísla zařadíme.

A o čem se zmínit dále ? Máme za sebou letní prázdniny a „odpočinkový“ život se vrací k normálu. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem klientům za pochopení situace, trpělivost a toleranci kolem dovolených zaměstnanců. Služba všech, jsme přeci Sociální služby...a zejména pečovateli a sestřiček, ale celé řady dalších, není lehká, a podaří-li se jim nasbírat nové síly, určitě Vám vynahradí ten čas, kdy nebyli s Vámi. Bylo i hodně marodných, přeci jen se nejedná o službu lehkou. Někteří nás opustili a hledají si pracovní štěstí s sousedním Německu. „Zdravé jádro“ však zůstává a nově příchozí buď pochopí filozofii firmy, nebo se budou muset poohlédnout jinde. Určitě za Vámi dorazí řada umělců a dalších kulturních programů, které připravuje zejména naše aktivizace. Je tu ale i prádelna, kuchyně, údržba, ekonomky, úklid a další. Všem těm patří dnešní řádky a poděkování za odváděnou práci, vlastně službu. Drtivá většina všech dopisů, e-mailů a rozhovorů je pozitivních a svědčí o vysoké kvalitě našeho zařízení. A narazíme-li občas na negativní odezvu, jde převážně o možné vzájemné nepochopení či dokonce vědomé škodění. Přesto, že jsem přesvědčen o správné cestě je stále co zlepšovat a bude-li to jen trochu možné, půjdeme touto cestou. Podílejte se na tom všichni s námi a vezte, nejsou jen slova, že ...dveře mé kanceláře jsou vždy otevřené a přijít může s nápadem, iniciativou či problémem každý.

Za obsahovou správnost článků a jejich zpracování odpovídá autor.

Odpovědný redaktor Miloslava Pospíšilová.

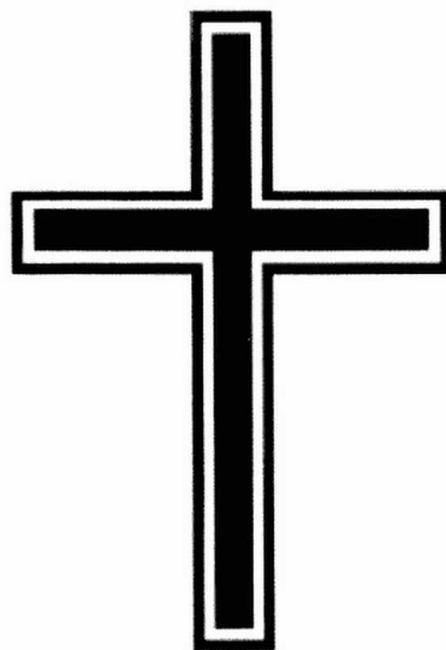
Telefon: 737 240 292; E-mail: pospisilova@ss-po.cz

Alfred Stowasser + 12. září 2016

*Nestůjte u mého hrobu a neroňte slzy.
Nejsem tam. Nespím, to zjistíte brzy.
Jsem tisíc větrů a všechno jejích vlání.
Jsem jiskření stříbřitých sněžných plání.
Jsem sluneční svít na zralém obilí.
Jsem podzimní déšť, všechno zalíjí.
Když se probudíte do ranního ticha,
já jsem ten čilý šum, co na vás svěže dýchá,
zpěv ptáků, co v kruhu víří ve výškách.
Jsem hvězdy, co nocí září jako zlatý prach.
Nestůjte u mého hrobu a neroňte slzy.
Nejsem tam. Nespím, to zjistíte brzy.*

Autor neznámý

... další slova jsou zbytečná, NEZAPOMENEME...

Všichni zaměstnanci sociálních služeb Kynšperk nad Ohří

Zprávy z domova a okolí.....

Rozloučit se neznamená zapomenout

dne 28. 6.2016 jsme dali poslední s Bohem evangelickému duchovnímu panu Konrádu Knorrkovi který se po dlouhá léta staral o duchovní a s tím spojené i duševní zdraví našich klientů. Byl pro ně velkou, láskyplnou oporou. Navždy zůstane v našich srdcích...

Modlitba Páně

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvět' se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky.

Amen.

Kdo je Lukáš Bujna?

Přesněji Mgr. Lukáš Jan Bujna se narodil 13. 10. 1979 v Ostrově, od dětství bydlí v obci Kolová u Karlových Varů, kde žije dosud i s manželkou Lucií a syny Kryštofem a Ondřejem. Působí 11 let jako farář v Sokolově a Chebu u církve Československé husitské. Vystudoval Husitskou teologickou fakultu na Karlově universitě v Praze, kde dále pokračuje v doktorandském studiu.

Vedle kněžské služby se věnuje práci ve školství. Učí dějepis, filosofii, latinu a náboženství na střední zdravotnické škole v Karlových Varech. Věnuje se i práci v sociální oblasti např. Armáda spásy. Publikuje v církevním tisku, překládá a vydává liturgické texty. Mohu doporučit blog faráře <http://bujna.blog.idnes.cz/>.

Po vzoru svého nejmilejšího mistra, sv. Klementa Alexandrijského, jsem přesvědčen, že křesťan má být gentleman, jemuž nechybí nadhled, velkorysost a humor. Kněžství – spolu se křtem, manželstvím a otcovstvím – vnímám jako nejdůležitější skutečnost ve svém životě. Lukáš Bujna

Lukáš Bujna – facebook: Premiérová husitská bohoslužba v domově sociálních služeb v Horních Pochlovicích u Kynšperku. Děkujeme personálu za velikou vstřícnost a milé přijetí. Od klientek máme pozitivní zpětnou vazbu. Boží slovo je mocné! :) Na viděnou!

Na začátku letošního roku byl nominován Zdeněk Matoušek st. místostarostkou Kynšperka n/O paní Mgr. Štěpánkou Neubergovou a paní Fréharovou na cenu Ď. Cena Ď je česká cena určená mecenášům a dobrodincům v oblasti kultury, charity, vědy, vzdělávání a morálních hodnot v ČR. „Ď“ je odvozeno od obvyčejného českého rčení „tak ti d“ – neboli „tak ti děkuji“. Jedno jediné písmeno je tak nejen názvem ceny, ale i současně vysvětluje její myšlenku.

Dne 24.6.2016 převzal tuto cenu nejmladší syn pana Z. Matouška na Nové scéně Národního divadla v Praze. Do poslední chvíle nikdo neví, kdo bude oceněn – celostátní Kolegium hlasuje těsně před ceremonií. Ač je program založen na obvyčejném slově „děkuji“, mívá díky oceněným a předávajícím ceny noblesu, ohromný úspěch a jeví se být v tomto smyslu velice atraktivní.

Pro zajímavost, tuto cenu Ď přijal například prezident Václav Havel, norský předseda vlády Jens Stoltenberg (dnes také generální tajemník NATO) a kardinál Dominik Duka a další.

Foto: cena „Ď“

Foto: Zdeněk Matoušek s cenou.

Foto: p. Matoušek nejml. po převzetí otcovy ceny.

Gratulujeme

našim klientům, kteří v létě oslavili svá životní
Jubileá ...

Čížková Miluše
Kouřil Petr
Kuncová Růžena
Nosálová Helena
Šuličová Hana
Telepovská Anna
Velková Antonie

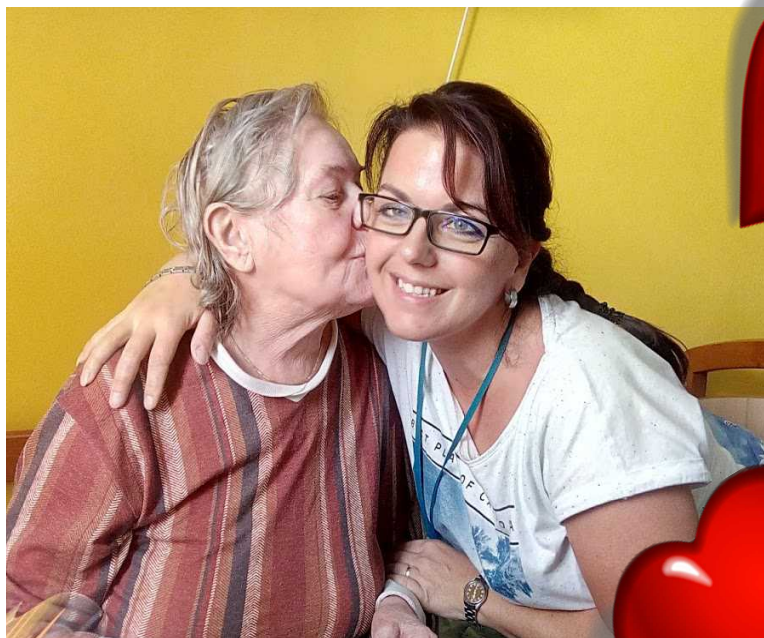

Foto: Paní Růžena Kuncová s Věrou Paulusovou.

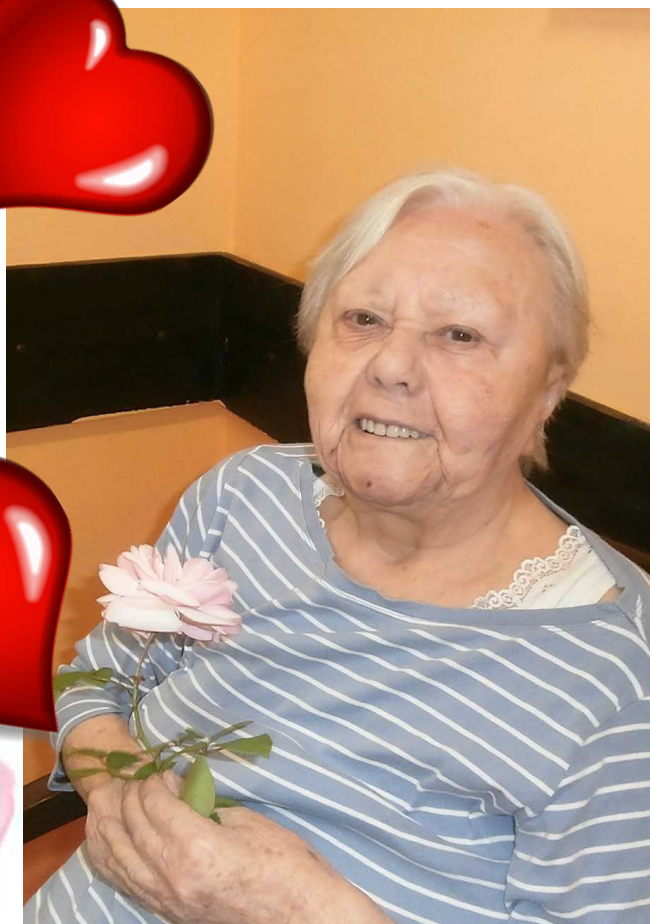

Foto: paní Antonie Velková.

Pan Petr Kouřil s gratulantkou Libuškou Dvořákovou a zaměstnanci ss-po, zleva – Vendulka Munková, Hana Jungwirthová, Olga Kňoblochová, Naďa Náhlíková /dole/.

Oslava devadesátých narozenin paní Heleny Nosátové.

Příběh paní Věry B. *1927

Jaká jste měla přání, představy o svém životě, když Vám bylo 20?

„Když mi bylo 20 let, tak se psal rok 1947,“ začíná své vyprávění paní Věra. V té době bydlela u starší vdané sestry. Děvčata v té době už rodiče neměla.

„Narodila jsem se v Poděbradech do zámožné rodiny. Tatínek byl profesorem na vysoké škole agronomie a maminka byla učitelkou ve školce. Bydleli jsme ve vlastní vile s velkou zahradou. Tatínek velmi rád jezdil na koni a zúčastňoval se

Foto: Věra B. rok 1943

honů. Na svou vášeň doplatil, na posledním honu se uhnal a onemocněl zápallem plic a zemřel. Měla jsem tři roky. Po smrti tatínka, musela maminka prodat dům. Dostala za něj 160 000 korun, tenkrát to byli velké peníze. Čtyři roky po smrti tatínka umřela maminka ve 36 letech na embolii,“ vzpomíná na náhle potemnělé dětství.

„Otcův bratr část peněz uložil na sirotčí vklad, peníze jsme nikdy se sestrou nedostaly, protože přišla nová měna a vše nám zabavili. Nastěhovaly jsme se k rodičům maminky, kteří bydleli v malém domku v Praze. Naše dětství se hodně změnilo. Babička byla na nás přísná a děda byl s odpuštěním moula. Nebyli majetní, musely jsme se sestrou hodně pomáhat. Pak přišel Hitler, a nás vyhnali z nové školy a udělali z ní vojenský lazaret. Škola se přestěhovala do dřevěné ubikace, ve které se v zimě netopilo,“ líčí těžkosti, které válka přinesla i pro děti.

Přesto do školy chodila ráda: „Měli jsme hodnou učitelku, která nám vyprávěla o životě, chtěla si mě vzít za vlastní, babi nechtěla. Vychodila jsem tam pět tříd a pak jsme šly do jiné školy, která byla zděná a ještě dnes stojí, byla jsem se na ní podívat. Ve škole jsem měla kamarádku Květu a dodnes si spolu píšeme. Pak jsem rok chodila na obchodní akademii v Praze na Vinohradech vedle Československého rozhlasu. Školu jsem nedokončila, protože nás nasadili do továrny na šití košil pro německé vojáky.“

Právě proto bylo jedním z přání dvacetileté Věry dokončit násilně přerušené studium. Její prarodiče během války umřeli a tak bydlela u své již provdané sestry. Stěhovala se s ní a jejím manželem z Prahy do Mostu.

„Mým přáním bylo dokončit střední školu, věnovat se sportu, který jsem milovala. Hrála jsem závodně volejbal za Vinohradský Sokol. S naším oddílem jsme jezdily po celé republice, byly jsme opravdu dobří, dokonce i dvakrát druzí. Volejbalu jsem se věnovala asi tři roky, přesně nevím. V té době jsem o založení rodiny nepřemýšlela. Neměla jsem přítele a nebyl čas. Chtěla jsem si užívat života. Mít se líp, myslím tím, že jsem chtěla být v klidu, nemít starosti a mít dostatek jídla, protože jsme za války trpěli hladu“ hovoří o svých tehdejších přáních.

Která se splnila a která ne? Proč?

Poválečná realita jí sice přinesla práci i podmínky ke studiu, některé představy ale musela korigovat. „V roce 1949 jsem nastoupila na úřad a večerně jsem dokončila střední ekonomickou školu. V této době jsem se seznámila se svým budoucím manželem Zdeňkem, který byl důstojníkem. Za rok jsem se vdala z lásky. Narodili se nám dva kluci Zdeněk a Jiřík. Chtěla jsem, abychom jako rodina byli všichni zdraví a šťastní,“ vypráví paní Věra. Zároveň dodává: „Má představa, že se budu mít líp, se nesplnila. Sportovat jsem nemohla, neměla jsem čas, narodily se nám děti a pořád jsme se stěhovali, za osm let to bylo šestkrát.“ Mladá rodina cestovala z Mostu do Karlových Varů, až nakonec zakotvila v Praze.

Foto: paní Věra s manželem

Ale ani tam jim nepříznivé společenské okolnosti nedopřály zůstat. „Manželova sestřenice chtěla tenkrát utéct na Západ, ale byla chycena a odsouzena na 10 let. Manžela kvůli tomu propustili z Ministerstva národní obrany a stěhovali jsme se do pohraničí do Kostelní Břízy na Sokolovsku, to byl rok 1958. Bylo to hrozné, úplná katastrofa. Voda netekla, obchody nebyly, silnice nebyla, baráky rozstřílené,“ líčí pochmurné prostředí zpustošené pohraniční vsi v poválečných Sudetech.

„Víte, byla jsem z města, dětství jsem prožila ve vile zámožné rodiny. Žít v pohraničí byl pro mě šok, hodně jsem se nabrečela. Začátky byly těžké, manžel pracoval v lesní správě, miloval zvířata. Nakonec se k nám přistěhovali manželovi rodiče i jeho sestřenice, která byla nemocná. Byla to pro mě těžká

doba. Plno lidí v domě. Tchýně onemocněla, musela jsem se o ni starat. Pro vodu jsem chodila do studny a ohřívala jsem jí a pak tchýni celou umývala. Psychicky jsem to špatně nesla, až jsem onemocněla. Měla jsem vřed na dvanácterníku,“ popisuje paní Věra.

Tíživá situace ji dohnala až k myšlenkám na rozvod: „Manžela jsem měla ráda, ale nechtěla jsem takhle žít, chtěla jsem se rozvést a utéct pryč. Manželův otec kvůli tomu na mě vzal hůl, křičel na mě. Dětem se ale na vesnici líbilo, chodily tu do jednotřídky. Těžce jsem to nesla, protože já jsem chodila do krásné školy, než jí zavřeli.“

Práci, odpovídající jejímu vzdělání, našla ve Vojenských statkách Sokolov, n. p. v několik kilometrů vzdáleném Arnoltově. „Denně jsem za prací úřednice v kanceláři chodila pěšky tři kilometry tam a zpět, vážila jsem jen 52 kila. Pak jsem pracovala v Sokolově ve stavebním závodě, mohla jsem tam dojíždět autobusem, protože nám spravili silnici. Jedenkrát za 14 dní jsme jeli na nákladním autě nakupovat do Sokolova, když jsem zapomněla droždí, tak se nepeklo,“ vypráví o těžkostech.

Přes všechny tíživé trampoty si paní Věra nakonec na život v Kostelní Bříze zvykla. K tomu pomohlo i zlepšení životních podmínek. „Během let se tu zlepšily služby, postavily se tu nové domy, také jeden panelák. Měli jsme spoustu domácích zvířat a chovali jsme foxteriéry,“ líčí proměnu.

Co se nezměnilo, byl její vztah k politickému ovzduší ve společnosti. Říká: „Nikdy jsem nebyla komunistkou, i když jsem pracovala jako sekretářka ředitele Okresního podniku místního hospodářství v Sokolově.“

Jaká přání máte dnes?

Její dnešní přání odpovídají změněné životní situaci, dané pokročilým věkem a možnostmi nemocné seniorky. „Ze zdravotních důvodů jsem v roce 2011 nastoupila do Domova pro seniory Kynšperk. V našem domě v Kostelní Bříze žije syn Jiřík s rodinou. Starší syn Zdeněk v roce 2015 zemřel. V současné době si nejvíce přeji, aby má rodina byla na blízku a navštěvovala mě. A chtěla bych prožít v klidu zbytek života,“ sděluje své dnešní skromné, ale pochopitelné přání paní Věra.

Olga Knoblochová

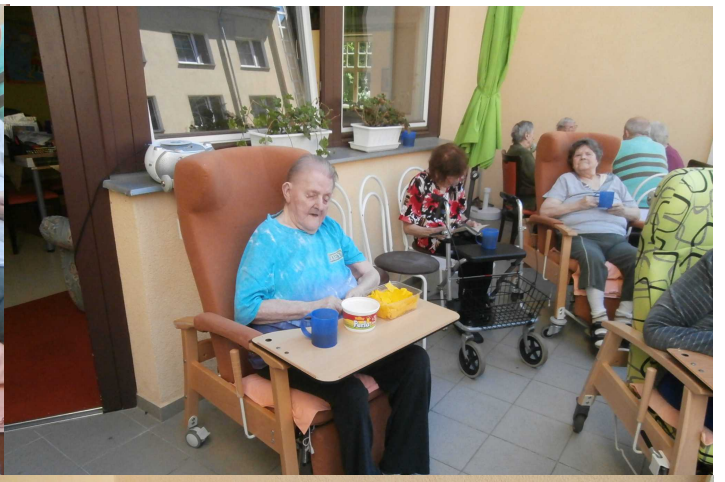
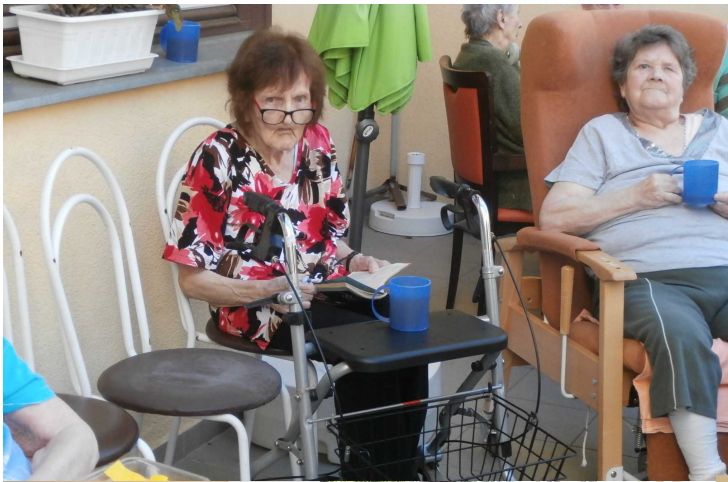
Foto: r. 1959 paní Věra s dvouletým synem Jiříkem, vpravo syn Zdeněk, dole manžel Zdeněk s foxteriéry

Fotogalerie našich klientů a jejich letních aktivit ...

Poznáváme Kynšperk nad Ohří a přilehlé okolí... IV. díl

...Kynšperský pivovar

Historie pivovarnictví v Kynšperku je velmi stará, je o celých 360 let mladší, než Kynšperk sám. Z historických pramenů se dovíme, že v roce 1547 některá města z tehdejšího Loketského kraje, včetně Kynšperka si stěžují, že šlechta zakazuje svým poddaným odebírat měšťanské pivo.

Můžeme se tedy domnívat, že pivo se zde vařilo mnohem dříve. Ovšem až rok 1595 považujeme za zahájení vaření piva. Onoho roku bylo císařem Rudolfem II. potvrzeno várečné právo z roku 1579. V roce 1603 město Kynšperk postupně převzalo majetky Kašpara Belvice z Nostvic (dosavadní majitel) včetně panské sladovny a na místě starého pivovaru byl v roce 1620 postaven pivovar nový.

Pobělohorské události sebou přinesly i nového majitele. Zakladatelem pivovaru na současné adrese byl v roce 1630 Štěpán Šlik z Holíče, v řadě dalších majitelů figurují například Nosticové nebo Metternichové, kteří zde vládli a pivovar vlastnili až do roku 1734. V první polovině 18. století patřil kynšperský pivovar k 10 největším pivovarům v Loketském kraji s

výstavem více jak 1300 hektolitrů piva a ziskem 2389 zlatých ročně. V následujících sto letech se majitelé často měnili. Lepší časy pro pivovar přišly až s 23. květnem 1840 a novým majitelem, jež se stal August Haas, spolumajitel nejstarší české porcelánky Haas a Czizek v Horním Slavkově a v Chodově. Rod Haasů vlastnil pivovar až do roku 1945. V šedesátých letech 19.století byl pivovar rozšířen a vybaven strojním pohonem. Kapacita pivovaru byla deset tisíc hektolitrů piva ročně. Sládkem v té době byl Kašpar Krämling, z významného chebského sladovnického rodu. V roce 1875 pivovar vyprodukoval 21 429 hl piva. Nástupce Krämelinga byl Albert Haberzettl, další věhlasný sládek, za jehož působení se v roce 1882 /1883 vyprodukovalo 24 054 hl piva.

K významnému rozvoji pivovaru v druhé polovině 19.století přispělo vybudování železnice spojující Karlovy Vary, Sokolov a Cheb. Díky železnici se začalo pivo rozvážet do vzdálenějších míst. Zároveň zanikají malé vesnické pivovary v okolí (Mostov, Lítov, Kaceřov), které nemohly modernímu kynšperskému pivovaru konkurovat.

Foto: listina (samostatné várečné právo)

Foto: Georg Frieheer Haas von Hasenfels (6.12.1841 – 29.11.1914) syn Augusta Haase (1804-1871).

Kompletní rekonstrukci pivovaru přinesl přelom 19. a 20. století, kdy z původního pivovaru zůstala jen sladovna a sklepy. Pivovar byl vybaven moderním technologickým vybavením a původně používaná voda z Ohře byla roku 1911 nahrazena vodou z pramenů u Kamenného dvora, přiváděnou vlastním vodovodem. V pivovaru byla i sladovna, pokrývající většinu jeho spotřeby sladu.

Varna byla šestinádobová s kotli vyhřívanými parou s kapacitou 150 hektolitřů mladiny. Pivovarské sklepy měli plochu 1 145 m² a bylo v nich 170 dřevěných sudů o obsahu 30 a 50 hl. Spilka byla vybavena betonovými káděmi. Sladovná humna měla plochu téměř 1 000 m² a byla schopna zpracovat až 80 vagónů ječmene za kampaň. V roce 1911/1912 bylo vyrobeno nejvíce piva za celou historii pivovaru (56 520 hl.).

Foto: Kynšperský pivovar v dobách největší slávy.

Před první světovou válkou patřil kynšperský pivovar kvalitou a výší produkce k předním pivovarům v regionu. Pivo rozvážel i do okolních oblastí a do zahraničí, především do Saska. V době I. světové války se propadl výstav piva na desetinu rekordní produkce. Na konci dvacátých let produkce dosahovala předválečnou produkci. Pivovar byl znovu modernizován. Největší novinkou byla instalace stáčecí linky lahví. Na začátku 20. století majetkově vládla Olga Hassová a poté její syn Jíří Haas. Jířího Haase ml.(poslední majitel) neučinili rodiče vlastníkem porcelánky kvůli jeho rozmařilosti, ale vyměřili mu dostatečnou apanáž. Přestěhoval se ve svých 35 letech na hrad Bítov, kde provozoval své velké vášně a žil až do roku 1945. Po květnu 1945 byl vyzván partyzány, aby hrad opustil a odešel pěšky ve svých 68 letech do Rakouska. To Haas neunesl a na hradě se zastřelil. Našli ho v hulánské uniformě, ve které bojoval v 1. sv. válce za císaře pána a byl pohřben v hradní kapli na Bítově.

Po osvobození Československa byl jako německý velkostatek s pivovarem v roce 1945 konfiskován a produkce pivovaru neustále klesala. V roce 1947 byl pivovar předán do správy ONV Sokolov jako Okresní kynšperský pivovar. Komise Svazu pro chmel, slad a pivo konstatovala po revizi pivovaru 17.4.1948 neblahé hospodaření národní správy. Pivovar byl shledán jako neperspektivní. V červenci 1951 uzavřelo ministerstvo

potravinářského průmyslu s ministerstvem vnitra dohodu "O vyčištění výrobních programů". Podle této dohody komunální podniky podléhající ministerstvu vnitra neměly provozovat některé odvětví výroby např. vaření piva. Národní podnik Chebskokarlovarské pivovary začal 4.7.1951 přejímat kynšperský pivovar. Současně bylo rozhodnuto o jeho likvidaci. Dnem 30.12.1951 byl pivovar uzavřen s výjimkou sladovny. V roce 1952 byly budovy přiděleny základnímu závodu v Chebu, strojní zařízení pivovaru bylo rozděleno do závodů Cheb, Chodová Planá, Karlovy Vary, Prunéřov, Petrohrad, Locket a Aš. Zařízení pivovaru bylo odvezeno a z objektů byly vytvořeny sklady.

Nová kapitola pivovaru v Kynšperku se začala psát v roce 2010 kdy celý areál pivovaru koupila společnost Absolut Active s.r.o. Praha.

Kynšperský pivovar před rekonstrukcí

A po rekonstrukci. Odhad investic - 100 mil. Kč

<http://www.kr-karlovarsky.cz>, <http://makovik.blog.idnes.cz>

<http://www.pivovar-kynsperk.cz>

		8				4		
	4						6	
			5		1			
	7		6		8		2	
6	5			9			3	7
	2		4		5		9	
			2		3			
	6						7	
		9				1		

Řešení:

2	4	1	9	5	7	6	8	3
8	7	3	4	1	6	2	9	5
9	5	6	3	8	2	7	1	4
1	9	6	5	7	4	3	2	8
7	3	8	2	9	1	4	5	6
4	2	5	8	3	6	1	7	9
9	8	2	1	4	5	6	3	7
3	6	7	9	2	8	1	4	5
5	1	4	7	6	3	8	9	2

P	E	N	Z	I	O	N	A	R	A	V	A	P	
O	A	O	I	S	E	K	E	R	A	E	S	A	
L	K	S	N	T	I	M	A	N	Y	D	T	N	
K	O	Í	T	R	A	K	T	O	R	O	A	O	
O	L	T	E	I	O	M	A	A	S	U	Ř	R	
P	O	K	R	E	S	S	L	L	L	C	Í	A	
A	T	A	L	O	P	A	T	A	H	Í	K	M	
N	O	T	O	M	A	N	U	R	D	O	Ř	A	
Á	Č	P	K	O	S	T	K	A	A	U	T	E	
K	F	L	A	S	T	R	A	K	A	V	O	Y	
H	K	O	T	V	A	O	N	V	E	H	A	L	
C	H	A	R	A	R	A	B	O	V	É	P	E	S

Arabové	Otoman
Dalmatin	Panák
Dynamit	Panorama
Flastr	Pasti
Kalhoty	Penzion
Kolotoč	Poklop
Kopaná	Radar
Kostka	Rarach
Kotva	Sekera
Lahev	Stařík
Lopata	Straka
Loudal	Talíř
Nosítka	Traktor
Okres	Tukan
Opava	Varan
Ostrava	Vedoucí

Dva chlápky spláchla lavina pod horský sráz. Najednou jeden uvidí, jak se k nim blíží obrovský záchranný pes - bernardýn se soudkem. A tak říká tomu druhému: „Hele, nejlepší přítel člověka!“ a ten druhý na to: „No jo, viz tajenka

Připravujeme...

• **Mládí už je to tam**

• Raskin/ J. Štajdl

• Myšlenky se někdy v hlavě pletou,
každá někam jinam zaletí,
všechny ale mluví stejnou větou,
šeptají mi smutný dvouvěť:

Mládí už je to tam, podlehlo
trampotám,
dolej si číš a zapudruj si pláč.
I když ti bídne je, usměj se vlídně jen
a možná zpátky, zpátky přiletí.
Daj-daj-daj, dáj-daj-daj, daj-daj-daj,
dáj-daj-daj, daj-daj-daj-dáj,
daj-daj-daj-daj-daj-dáj.....

21. září 2016 od 15.00 hodin

Yveta Simonová

Odpoledne plné písniček

Kde: Zámeček